

Datum
2016-02-18
Adress
Södergatan 9
Diarienummer
KN-2016-443

Yttrande

Kommunstyrelsen

Remiss av betänkandet Ny museipolitik (SOU 2015:89) Ku2015/02515/KL

Kulturnämnden/Malmö stad och Malmö Museer har mottagit betänkandet *Ny museipolitik* (SOU 2015:89). Då Malmö Museer ingår i Malmö kulturnämnd avges ett gemensamt yttrande.

Kulturnämnden har beslutat att lämna följande yttrande:

Sammanfattning

Utgångspunkten i betänkandet är att det behövs en ny inriktning för den statliga museipolitiken som innebär att den politiska styrningen principiellt blir tydligare samtidigt som verksamheterna ges större ansvar och möjlighet att förverkliga sina uppdrag. För att genomföra denna nya inriktning presenteras två huvudförslag: en museilag och en ny museimyndighet.

För att stärka museerna som självständiga kunskapsinstitutioner i förhållande till den politiska nivån föreslår utredningen en museilag, något som tidigare inte funnits i Sverige men väl i våra grannländer och är att jämföra med arkivlagen (1990:782) och bibliotekslagen (2013:801). I lagen ska anges att museernas övergripande uppdrag är att bidra till den demokratiska samhällsutvecklingen.

Kulturnämnden ställer sig positiv till en museilag som omfattar de allmänna museerna, med vilket avses även kommunala institutioner, men menar att förhållandet till det kommunala huvudmannskapet behöver tydliggöras.

Kulturnämnden ställer sig dock tveksam till behovet av ännu en myndighet, då motivet för att inrätta en sådan - samtidigt som en nedläggning av Riksställningar föreslås - är otillräckligt beskrivet, liksom relationen till nuvarande myndigheter och till den regionala och kommunala nivån. Dessutom menar kulturnämnden att det redan finns fungerande strukturer för det som den nya myndigheten ska ansvara för.

Yttrande

Regeringen tillsatte 2014 en utredning om de statliga museerna. Utredningens direktiv var att analysera hur samhällsutvecklingen påverkar förutsättningarna för museerna, föreslå nationella mål för museipolitiken med utgångspunkt i de nationella kulturpolitiska målen, beskriva och analysera på vilket sätt centralmuseerna uppfyller sina uppdrag, lämna förslag på hur myndighets- och institutionsstrukturen för de berörda museiinstitutionerna kan förändras samt analysera hur regelverket kring avyttring av kulturföremål i statliga samlingar kan förändras. I ett tilläggsdirektiv gavs uppdraget att analysera och föreslå hur verksamhet och samlingar vid de centrala museerna i högre utsträckning kan göras tillgängliga för människor i hela landet.

Utredningen slår fast att det behövs en ny inriktning för den statliga museipolitiken som innebär att den politiska styrningen ska bli tydligare samtidigt som museiverksamheterna ska ges större ansvar och möjlighet att förverkliga sina uppdrag.

Utredningen inrymmer två huvudförslag: inrättande av en museilag och inrättande av en myndighet för museer/utställningar med uppgift att följa upp verksamhet, fördela bidrag och samtidigt vara stödjande och inspirera till hög kvalitet, samt andra uppgifter som Statens kulturråd och andra myndigheter idag ansvarar för.

Direktivet utgick från en översyn av de statliga museernas styrning men utredningen omfattar det allmänna museiväsendet (alla offentligt styrda museer som har avlönad personal). Därför är det också något otydligt när förslagen avser det allmänna museiväsendet och när de endast avser de statliga museerna. Kulturnämnden saknar även ett mer utförligt resonemang kring kulturmiljöaspekterna av museiverksamhet.

Även om utredningen i många frågor rör de statliga museerna, så påverkar den hela museisektorn; inte minst förslagen om museilag och museimyndighet. Kulturnämndens yttrande behandlar främst dessa två huvudfrågor. Därefter följer synpunkter på förslag som kulturnämnden bedömer har betydelse för kommunala museers verksamhet - förslag kring aktiv samlingsförvaltning, förslag om ett nytt statsbidrag om 28 mkr för samverkansprojekt samt förslag om kollegial granskning

En ny museipolitik och en särskild museilag

Kulturnämnden ser positivt på utredningens förslag om en ny inriktning för den statliga museipolitiken, där museernas grundläggande uppdrag uttrycks i en museilag. Museilagen är utredningens mest betydande förslag och något som redan finns i till exempel Storbritannien, Danmark, Finland och Norge. Här kan också jämföras med lagstiftning på angränsande områden, som arkivlagen men främst bibliotekslagen. På grund av likheterna mellan sektorerna - både bibliotek och museer är institutioner som ska vara öppna för alla och som har en viktig roll för kunskap och fri åsiktsbildning etc. - menar utredningen att det är rimligt att de regleras på likartat sätt, vilket även kulturnämnden anser är rimligt.

Kulturnämnden ställer sig positiv till en museilag som ska gälla alla offentligt styrda museer och som syftar till att stärka museerna som fria och självständiga kunskapsinstitutioner, men

önskar förtydligande och fortsatt utredning avseende museidefinition, museerna som fria kunskapsinstitutioner, publik verksamhet och kunskapsuppbyggnad, samlingsförvaltning och samverkan samt spridning i hela landet i enlighet med rubrikerna i det följande.

Museidefinition

Lagen ska innehålla bestämmelser om det allmänna museiväsendet, vilka här utgörs av alla offentligt styrda museer; statliga, regionala och kommunala museer samt övriga offentligt styrda museer - bolag, föreningar och stiftelser som bedriver museiverksamhet och i vars styrelse eller motsvarande mer än hälften av ledamöterna är utsedda av det allmänna.

Lagen ska slå fast att ett museum är *”en institution som bedriver utställningsverksamhet som är öppen för allmänheten och som har avlönad personal”* (§ 2). Kulturnämnden konstaterar att museilagen har en annan och betydligt snävare definition av museum än den internationella standard som tagits fram av International Council of Museums (ICOM), där ett museum är *”en permanent institution utan vinstintresse som tjänar samhället och dess utveckling, som är öppen för allmänheten, som förvärvar, bevarar, undersöker, förmedlar och ställer ut - i studiensyfte, för utbildning och förnöjelsemateriella och immateriella vittnesbörd om människan och hennes omvärld.*

Kulturnämnden menar att ICOM:s definition är internationellt vedertagen och svarar mot en allmän förståelse av ett museum samt att den på ett bättre sätt än den föreslagna museilagens definition lyfter fram den demokratiska aspekten av museernas ändamål, som ju även utredningen betonar.

Vidare säger museilagen § 3 att: *”Museerna inom det allmänna museiväsendet ska bidra till det demokratiska samhällets utveckling genom publik verksamhet, kunskapsuppbyggnad och en aktiv förvaltning av sina samlingar.”* Att värna museernas demokratiska uppdrag är avgörande inte minst när kulturarvet riskerar att omskrivas och missbrukas av icke-demokratiska krafter. Kulturnämnden menar dock att ändamålsparagrafen bör kompletteras med en mening om att fokus ligger vid att säkerställa bredden och djupet i museernas verksamhet för att möjliggöra olika perspektiv på kulturarv och historia, nu och i framtiden.

Museerna som fria kunskapsinstitutioner

Museilagens huvudsyfte är att uttrycka de allmänna museernas fria ställning i förhållande till den politiska beslutsnivån och utredningen slår fast att *”en gemensam principiell fråga är att museerna inte skall kunna användas i ideologiska syften för att driva en viss politisk agenda eller för att torgföra en politiserad historiesyn.”* Denna hållning är i grunden positiv menar kulturnämnden och handlar om yttrandefrihet. Frågan kan utsträckas från att gälla politisk styrning till att även gälla andra intressen som kan påverka museernas professionella integritet.

I § 5 av den föreslagna lagen ska anges att *”en huvudman för ett museum inom det allmänna museiväsendet inte får vidta åtgärder som syftar till att inskränka museets fria förmedling av kunskap och upplevelser. Syftet i denna del är bl.a. att förhindra att kommunala beslutsfattare bestämmer om sådant som vilken typ av konst som får visas på ett konstmuseum eller vilken historiesyn som ska präglade verksamheten vid ett kulturhistoriskt museum.”* Dock menar utredningen, att i likhet med bibliotekslagen, är bestämmelserna formulerade som uppmaningar; att lagen snarare ska fungera som riktningssi-

vare och inspiration. Däremot finns det inte några sanktionsmöjligheter knutna till lagen, enligt förslaget. Kulturnämnden menar att det är rimligt med en museilag under samma förutsättningar som att Sverige har både en bibliotekslag och en arkivlag.

Museer i kommunal förvaltning

Att utredningen framför allt utgår från de centrala museernas perspektiv är tydligt och i enlighet med dess ursprungsdirektiv. Men förutsättningarna för centralmuseerna och för de museer som drivs i kommunal och regional regi skiljer sig åt.

Malmö Museer, södra Sveriges största museum med ett besökstal på över 437 000 år 2015 (tillsammans med Malmö Konstmuseum, som delar en av byggnaderna med Malmö Museer), är en del av den kommunala förvaltningen, och bidrar till att uppfylla Malmö stads mål, bland annat att *"Malmöborna ska kunna känna sig stolta över sin unga, globala och moderna stad där frågor om jämlikhet, jämställdhet, antidiskriminering, miljö och delaktighet står högt på dagordningen"*. Malmö Museer är också ett regionalt museum så till vida att museer har flera uppdrag som svarar mot Region Skånes kulturmål. Som kommunalt museum (med stora regionala uppdrag) har Malmö Museer - liksom andra lokala och regionala museer - goda förutsättningar att arbeta i direkt dialog med medborgarna och i nära samverkan med andra delar av den kommunala och regionala förvaltningen.

Kulturnämnden är positiv till den museilag som utredningen föreslår men vill, i förhållande till den föreslagna § 5 i museilagen, lyfta förhållandet att ett kommunalt museum är en del av den kommunala förvaltningen. Malmö Museers kulturmiljöarbete är också en del av den kommunala förvaltningen genom handläggning av ärenden för kulturnämnden, deltagande i planarbeten och remissyttranden etc. Kulturnämnden anser att konsekvenserna av förslaget till museilag för denna typ av verksamhet, på framför allt kommunala museer, bör tydliggöras. Inte heller är frågan om vilken instans som ska utöva tillsyn över lagen klarlagd.

Publik verksamhet och kunskapsuppbyggnad

Museilagen ska innehålla generella bestämmelser om museernas huvudsakliga verksamhetsområden. Utredningen betonar museernas samhällsroll genom att slå fast att museernas publika verksamhet ska vara tillgänglig för alla och anpassad till användarnas olika förutsättningar. Att utredningen förtydligar det publika perspektivet med människors behov i fokus, ger, menar kulturnämnden, ökad tyngd åt frågorna vilket kan påskynda arbetet med dessa så viktiga grundförutsättningar för demokratiutveckling, där museer och kulturarv har betydelse. Inte minst är detta avgörande ur ett rättighetsperspektiv - att aktivt kunna delta i kultur är en mänsklig rättighet enligt FN:s deklaration.

I den föreslagna museilagen anges även att museerna inom sina respektive områden ska bidra till forskning och annan kunskapsuppbyggnad samt ha hög kompetens inom sina ämnesområden. Samtidigt pekar utredningen på att de traditionella museiämnena arkeologi, etnologi och konstvetenskap inte är tillräckligt för att bedriva relevant museiverksamhet, utan en större ämnesmässig bredd och professionell mångfald stärker museerna som kunskapsinstitutioner, till exempel pedagogik, arbetet med utställning som medium etc. Kulturnämnden instämmer i detta men menar att museernas samhällsroll med tyngdpunkt på det publika

uppdraget även fordrar andra kompetenser; till exempel kommunikativ och museologisk kompetens, projektledar-, beställar- och upphandlingskompetens, digital expertis etc., som utredningen inte berör i någon större omfattning. Inte minst krävs en bredare rekryteringsbas för att klara uppdraget att verka för det demokratiska samhällets utveckling.

Personalsammansättningen vid de flesta museer är idag så homogen att det är svårt att föreställa sig vad verklig mångfald skulle betyda för organisation och verksamhet. Ytterst är det en fråga om vem som har rätt att representera vem, och det är en högst relevant fråga i museisektorn. Inte minst i en stad som Malmö och en region som Skåne, där immigration alltid funnits och format liv och samhälle, och där det senaste årets flyktingmottagande ytterligare stärkt Malmös roll som transitstad, i ständig omvandling.

Ytterligare en aspekt är det normkritiska perspektivet och kompetensen. Aktuella studier och forskning visar att museisektorn i stort fortfarande verkar normerande i utställningar och annan publik verksamhet. Även om frågan uppmärksammas oerhört de senaste åren, råder normer kring vithet, kärnfamilj, heteronormativitet etc. Ur ett demokratiskt perspektiv måste museerna vara kapabla att arbeta med allas berättelser och minnen utan att göra selektiva urval. Därför bör museerna arbeta mer normkreativt än idag. För att göra det behöver museernas kompetens utvecklas och förändras.

Kulturnämnden menar att det är en brist att utredningen inte reflekterat mer kring representation och normkritik, då dessa är avgörande komponenter för att museerna ska kunna verka för det demokratiska samhällets utveckling

Aktiv samlingsförvaltning

I museilagen ska anges att museerna har i uppdrag att aktivt förvalta sina samlingar för att nå verksamhetens mål. Därför ska lagen reglera att de statliga museerna har mandat att överlåta lös egendom som ingår i samlingarna genom gåva, byte eller försäljning. De statliga museerna ska även ha rätt att *”förstöra föremål om de inte behövs för verksamheten eller saknar påtagligt marknadsvärde”*. I en särskild bestämmelse ska även de regionala och kommunala museernas möjligheter att gallra arkeologiskt material (fornfynd) som överlåtit av staten regleras. Att museerna ges rätt att gallra är viktigt för att de ska kunna undvika skenande kostnader för samlingsförvaltningen och ges möjlighet att utveckla samlingarna, menar utredningen.

Kulturnämnden ställer sig positiv till att det i museilagen införs en särskild bestämmelse om aktiv samlingsförvaltning - ett förtydligande om att samlingarna inte förvaltas för sin egen skull, utan för att nå de mål som satts upp för museiverksamheten. En av de viktiga framtidsfrågorna är att öka och bredda samlingarna och göra det materiella kulturarvet mer tillgängligt för allmänheten.

Gallring av museiobjekt sker, liksom repatriering av objekt som samlats in under etiskt tveksamma eller direkt olämpliga förhållanden. Kulturnämnden håller med utredningen att de statliga museerna bör kunna besluta och genomföra gallring utifrån fastställda föreskrifter men menar att gallring av så omfattande proportioner att det skulle få ekonomiska konsekvenser i form av minskade kostnader knappast kommer att - eller ens ska - ske. Som bespa-

ringsmodell har frågan marginell betydelse. Kulturnämnden menar också att om alltför stor vikt läggs vid frågan om gallring av kan allmänhetens förtroende för museerna som ”sammhällets minne” riskera att minska.

Många regionala och kommunala museer tar genom fyndfördelning stort ansvar för kulturarvet i form av arkeologiska fynd, och kulturnämnden anser att det inte är frågan om gallring som är det ekonomiskt avgörande när det gäller god och aktiv samlingsförvaltning, utan andra kostnadsdrivande faktorer som till exempel krav på säkerhet, klimat och liknande. Kulturnämnden menar därför att utredningen kunde ha lagt ett större fokus vid frågan om resursförstärkning för dessa kostnader.

Den föreslagna lagen ska reglera att de statliga museerna har mandat att överlåta lös egendom som ingår i samlingarna genom gåva, byte eller försäljning, och kulturnämnden noterar att frågan om försäljning av gallrade museiobjekt är problematisk. Svensk lagstiftning tillåter försäljning av gallrade objekt, och ICOM:s etiska regler är inte otvetydiga även om grundprincipen är att museisamlingar inte ska ses som realiserbara tillgångar. Från museiprofessionens sida finns en skepsis mot försäljning av föremål, och stor vikt läggs vid att museiobjekt hanteras etiskt.

Samverkan och spridning i hela landet

Utredningen menar att det är av stort samhällsintresse att de allmänna museerna *”när en bred och engagerad publik runt om i Sverige”*. Därför föreslås att det i museilagen anges att de statliga museerna har ett särskilt ansvar för att tillgängliggöra sin verksamhet för människor i hela landet, genom vandringsutställningar eller filialer och digital teknik, samt att för *”att alla i hela landet ska få bättre tillgång till museernas samlade resurser, ska det också regleras att alla museer inom det allmänna museiväsendet ska samverka. Bland annat ska det ske genom att de ställer föremål ur de egna samlingarna till varandras förfogande utan oskäliga avgifter eller administrativa hinder.”*

Det är positivt att museerna ska ställa föremål ur samlingarna till varandras förfogande utan oskäliga kostnader eller administrativa hinder. Men i övrigt för formuleringarna tankarna till en gammal centrum- och periferidiskussion, som inte utgår från en helt jämbördig syn på kompetens och professionalitet, även om utredningen själv berör just frågan om centrum och periferi, och ställer frågan om var den relevanta kunskapen finns - vid de centrala institutionerna eller vid de regionala och lokala museerna. Malmö Museer, liksom många andra museer, arbetar dessutom snarare med dialog och medskapande tillsammans med medborgare och användare, än genom att endast statistiskt ”nä” dem.

Kulturnämnden ställer sig något undrande till hur samverkan ska regleras lagmässigt, utöver praktikaliteter som till exempel utlån av föremål. Museerna har olika huvudmän och organiseringsformer, olika uppdrag, olika lokala och andra förutsättningar som innebär att lösningar och strategier inte bara kan kopieras rakt av. Det är inte heller alltid samverkan med andra svenska museer som är mest i fokus, utan med andra kulturområden, andra samhällsområden och med civilsamhället, skolan, museer internationellt, medborgare etc. Malmö Museer och de andra regionmuseerna i Skåne har till exempel ett väl fungerande samarbete kring metodutveckling och en gemensam förvaltningsplan för samlingsförvaltningen. Malmö Museer

samverkar också med museer i England, Sydafrika och de nordiska länderna för kunskapsutbyte och metodutveckling.

Med detta sagt, ser kulturnämnden ändå positivt på en utökad samverkan museer emellan i hela landet, inte minst för metodutveckling, omvärldsanalys, aktiv samlingsförvaltning etc. För att främja en sådan samverkan kan det finnas behov av en samordnande aktör. Riksställningar, som befintlig myndighet, skulle kunna vara denna aktör genom ett utökat uppdrag. Riksställningar har de senaste åren arbetat med just metodutveckling, omvärldsanalys, utveckling av utställningsmediet, och hade tidigare i uppdrag att arbeta med vandringsutställningar, som nu utredningen föreslår som metod för samverkan och tillgängliggörande.

Nytt statsbidrag för samverkansprojekt i museisektorn

Utredningen föreslår att det inrättas ett nytt statsbidrag om 28 mkr för samverkan kring utställningar och annan publik verksamhet, detta genom omfördelning av medel från Riksställningar. För att museiverksamhet ska komma fler till del, är det enligt utredningens bedömning framför allt resurser för samverkansprojekt mellan statliga, regionala, kommunala och enskilda museer som saknas.

Kulturnämnden anser att utökade möjligheter till icke-hierarkisk samverkan mellan museer på statlig, regional och kommunal nivå är positivt, men håller inte nödvändigtvis med om utredningens analys att det är avsaknaden av en sådan samverkan som förhindrar museiverksamheten att komma fler till del. Snarare är det dialogen med medborgarna, innehållet i verksamheten, tilltalet och tillgängligheten, relevansen i det vi gör, som är det avgörande. Kulturnämnden menar att det är väsentligt att tydligare definiera vad det är museerna ska samverka kring.

En ny myndighet för museer och utställningar

Museiutredningens analys är att museisektorn idag är splittrad organisatoriskt, att det saknas en tydlig sammanhållande part och att detta är ett problem i till exempel relationen mellan staten och den regionala och kommunala nivån. Därför föreslås att en ny myndighet - Myndigheten för museer och utställningar - inrättas för att täcka behovet av en nationell sammanhållande part som ska bidra till effektivisering och utveckling. Den nya myndigheten ska realiseras genom att myndigheten Riksställningar avvecklas och genom att flera myndighetsuppgifter flyttas från Statens kulturråd och Riksantikvarieämbetet till museimyndigheten.

Det finns frågetecken kring detta förslag. För att finansiera den nya myndigheten föreslås att Riksställningar avvecklas: En verksamhet som redan möter flera av de behov som utredningen pekar på; omvärldsanalys, kommunikation och digitala medier, metod- och teknisk utveckling avseende utställningsmediet samt tillgänglighet, mångfald, inkludering och medskapande, vilka är avgörande frågor för museernas framtid och utveckling.

Den nya museimyndigheten ska följa upp verksamhet inom sektorn, hantera förvaltningsuppgifter rörande utställningsgarantier och bidra till att stärka museiperspektivet på nationell nivå inom ramen för kultursamverkansmodellen samt ansvara för den officiella museistatistiken - uppgifter som Statens kulturråd respektive Myndigheten för kulturanalys ansvarar för

idag. En central uppgift för museimyndigheten ska vara att sköta fördelningen av statsbidrag inom sektorn, inklusive det nya statsbidrag som föreslås för samverkan, men också befintliga som idag fördelas av Statens kulturråd, Riksantikvarieämbetet, Statens maritima museer och Statens försvarshistoriska museer. Genom att samla denna bidragsfördelning hos en myndighet kan hanteringen effektiviseras och nödvändig kompetens byggas upp, menar utredningen. Enligt förslaget ska dock inga förändringar göras avseende Kulturrådets fördelning av utvecklingsmedel till regional kulturverksamhet. Vad gäller kultursamverkansmodellen - och därmed förhållandet till Kulturrådet - menar utredningen att den nya museimyndigheten bör vara representerad i det samverkansråd som finns vid Kulturrådet, och som har till uppgift att samordna nationella kulturpolitiska intressen.

Utredningen trycker på vikten av samordnad reglering av det allmänna museiväsendet i Sverige, att till exempel de nationella kulturpolitiska målen för museiverksamhet gäller oavsett organiseringsform. Kulturnämnden anser att det naturligtvis är viktigt med ett sådant tydliggörande då till exempel kultursamverkansmodellen medfört att tidigare statliga beslut nu fattas på regional nivå, vilket kan riskera att leda till regionalpolitiska hänsyn och beslut, snarare än kulturpolitiska.

Men kulturnämnden menar att relationen till nuvarande myndigheter, till den regionala och kommunala nivån och till kultursamverkansmodellen inte är tillräckligt genomlyst och klarlagd i utredningens förslag. En ny museimyndighet, så som den presenteras i utredningen, riskerar att föra med sig betydande och ökad administration. Det verkar dessutom som om tanken är att ökad utveckling av och samverkan inom museiverksamheten främst ska främjas genom granskning, uppföljning och bidragsgivning. Detta är givetvis viktiga komponenter, men som redan utförs av andra myndigheter.

Kulturnämnden bedömer att möjligheterna för den nya myndigheten att vara pådrivande och främja utvecklingen av museiverksamhet av hög kvalitet i hela landet är begränsade, särskilt som den samtidigt ska ansvara för både uppföljning, statistik och bidragsfördelning. Det finns en problematik i att myndigheten både ska vara stödjare och myndighetsutövare gentemot den allmänna museisektorn.

Kulturnämnden är vidare tveksam till nyttan av den tydliga sektorsindelning som en museimyndighet skulle innebära. Malmö Museer arbetar sektorsövergripande i flera frågor, inte minst när det gäller hållbar utveckling, där museet till exempel samverkar med miljöförvaltning och andra intressenter. Kulturnämnden menar att en ny museimyndighet riskerar att bygga stuprör istället för att bejaka holistiska synsätt.

Kulturnämnden konstaterar att det finns många frågetecken kring förslaget om en ny museimyndighet och ställer sig tveksamma till behovet av ännu en myndighet, särskilt som det redan finns fungerande strukturer för det som den nya myndigheten ska ansvara för. Slutligen konstateras det något motsägelsefulla i utredningens förslag om mindre detaljstyrning av museiverksamhet och mer självständighet, samtidigt som en ny museimyndighet ska inrättas.

Kvalitetsutveckling genom kollegial granskning

För att främja kvalitetsutveckling vid de statliga museerna föreslår utredningen ett system för kollegial granskning av centralmuseerna, *peer review*, som också ska innefatta jämförelser med liknande institutioner internationellt.

I utredningens sammanfattning sägs att de statliga museerna ska granskas kollegialt men i författningsförslagets text sägs det i § 1 att myndigheten ska granska museisektorn. Då ansvaret för denna granskning ska ligga på den nya museimyndigheten är det inte otänkbart att den kan få betydelse för museiverksamhet på kommunal och regional nivå, genom exempelvis de strategiska planer som enligt förslaget ska tas fram av museerna och genom bidragsgivning.

Kollegial granskning är en beprövad metod men kanske något begränsande. Museisektorn i Sverige är i sig för begränsad för att möjliggöra den oberoende kollegiala granskning som utredningen föreslår. Kvaliteten i museernas (utåtriktade) verksamhet grundar sig förvisso på vad det är för fakta som presenteras, men också på hur det görs och av vem som gör urvalet. Snarare är det väl så att en mångfald av aktörer ökar potentialen för nya lösningar och nya resultat. Genom medborgardialog, tvärsektoriellt kunskapsutbyte och mångfaldsperspektiv kan kulturarvet få nya innebörder och demokratiseras. Kulturnämnden menar att ett sådant förhållningssätt till granskning av museiverksamhet skulle kunna bidra till att den allmänna museiverksamheten kan bli relevant för fler och kvalitetsgranskas ur olika perspektiv.

Ordförande

Sylvia Björk

Kulturdirektör

Elisabeth Lundgren
